

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 192. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849788753472/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

stod her og tænkte på mit tilbagelagte, så unge og dog så indholdsrige liv. Mange billeder, lyse og mørke, fremstillede sig for min sjæl. Her endte et afsnit af mit liv, et nyt begyndte fra i morgen af. Hvad ville dette nye bringe? [Jeg stod og stod, indtil nattekølden mindede mig om at lukke vinduet og begive mig til ro, idet jeg atter fornyede min tak til Gud og min bøn om, at han fremdeles ville våge over mig.]

Næste morgen kl. 8 var vor rejse til Slangerup bestemt. Jeg havde dagen iforvejen skrevet til mine venner på søkadetakademiet, kommandør Wulffs, at jeg den næste morgen rejste til Slangerup for at vies til professor Heiberg. Vor morgenkaffe nød vi i haven, hvor Heiberg snart indfandt sig. Klokkeren slog 8, men endnu så vi intet til vognen, der skulle befordre os. Utålmodig gik Heiberg hvert øjeblik ud for at se ned ad gaden, om den ikke var til at øjne, men vendte mere og mere utålmodig tilbage. Endelig lod den sig tilsyne, og han kom for at underrette mig derom og bede mig om at gøre mig færdig. Heibergs moder tog en moderlig og kærlig afsked med mig og sin elskede søn. Også min unge tilbeder Georg, der nu af kærlighed til Heiberg havde bragt sit sind i ro, sagde mig et venligt og højtideligt farvel. Da Heiberg og jeg befandt os ene i den lukkede vogn, der nu i rask trav rullede ned ad gaden, greb han min hånd og kyssede den inderligt; og således siddende ene ved hinandens side havde vi nu tid til at udtale mangt et ord, mangen en beslutning; og vi overgav os til skønne forhåbninger for fremtiden.

Det var en aftale, at Heibergs moder, så snart vi var borte, skulle gå hjem til mine forældre og bringe dem vor sidste hilsen og berolige dem, fordi vi således ene tog bort, hvilket de just ikke havde syntes så meget godt om. Dette ærinde udførte hun med al den kærlighed og samvirkighedsfuldhed, der var hende egen. Det trøstede dem, at heller ikke hun var med ved brylluppet, og at det altså ikke var en tilsidesættelse mod dem, at de ikke var indbudte til at ledsage os.

Omsider nåede vi præstegården i Slangerup. Noget undselig trådte jeg ind til disse mig ubekendte præstefolk. Men den gamle venlige mands og kones modtagelse forjog snart denne følelse. Efter at have nydt en frokost bad præsten mig om at iføre mig min brudestads, for at vi kunne begive os til kirken. Præstekonen an-

viste mig nu et kammer, hvori jeg kunne klæde mig om, og sagde, at hendes datter alt var derinde for at være mig behjælpelig. [Jeg selv var i dette øjeblik så undselig og forlegen, at det var vanskeligt at sige, hvem af os to der var det i højest grad. Jeg var kun to år ældre end hun, og således stod vi to stakkels piger gensidigt rødmende for hinanden.]

Jeg havde snart iført mig min brudepynt. En simpel, hvid linnens kjole og en myrtekrans, som Heibergs moder havde bundet til mig, var det hele. Vi gik nu til den smukke, lyse landsbykirke, der lå lige ved den landlige præstegård. I kirken havde nogle få bønderfolk samlet sig, og dette var ganske, som Heiberg og jeg ønskede det. Kirken havde præstens familie smykket med blomster og lys, så den ret havde et festligt udseende. Her blev nu vielsen foretaget med al den simpelhed og hjertelighed, der bedst er skikket til at være og tiltale et allerede forud bevæget sind. Præsten, en forunderlig naiv og uskyldig personlighed, var så bevæget og forvirret over den ære – som han kaldte det – at skulle vie Heiberg og mig, at han, da vi skulle forlade kirken efter vielsen for at begive os til præstegården, bød mig armen og førte således bruden hjem, imedens Heiberg meget beskedent fulgte bagefter. Da præstekonen, der stod i husets dør for at modtage brudeparret, så mig og hendes kære halvdel nok så pænt komme spadserende sammen, slog hun hænderne sammen og udbrød: »Men, min Gud, Hansen! Fører du bruden hjem? Det skal jo brudgommen gøre!« Heiberg, der så noget slukøret ud ved at stå så forladt, svarede: »Ja, det forekom mig også underligt, men da jeg aldrig har haft bryllup før, så fandt jeg mig deri og tænkte, at præsten vel måtte være mere inde i bryllupsceremonierne end jeg; men fra dette øjeblik, min kære Hansen, håber jeg, at du ikke oftere vil trænge dig ind i mine rettigheder.« Den elskværdige gamle mand rødmede orientligt og blev meget forlegen og gjorde mange undskyldninger for sin distraktion. Vi spiste nu til middag hos præstens, hvortil nogle få af deres venner i egnen var indbudte. Tonen ved bordet var gemytlig og hjertelig, og alle i den glædestemning. Mod aften satte Heiberg og jeg os atter i vognen og tog til Frederikssund, hvor Heiberg i forvejen havde bestilt et par værelser på kroen. [Da vi var ene her i vort første hjem som ægtefolk, sluttede Heiberg mig med udsigelig omhed i sine arme,